

Eindelijk tegen 2 uur 's nachts, kwam ik met mijn tijdelijken jachtkamernaad Pell-Pyld aan wal bij Mallwig, bij wien ik onder dak zou komen. Mallwig was koster en schoolmeester, ik vond hier een nette kamer en een goed bed, daarbij was het een vriendelijke familie.

III. Totland—Ulland.

Het door Juell voor mij bestemde jachtterrein Totland—Ulland, gelegen aan beide zijden van het Lenglingenmeer, omvatte zeven revieren (gedoelten) met een oppervlakte van ongeveer twee vierkante mijlen, gedeeltelijk bergachtig met talrijke afgronden, moerassen, alles doorstroomd door beken, hier en daar hooge boomen dan weder struiken, daar tusschen stukken steen, rotsblokken, half vergane boomen, enz. Dikwijls staat men voor onbeklimbare rotsen en kan men slechts met bovenmenselijke inspanning en langs groote omwegen zijn doel bereiken.

Het spoor van den eiland volgende, komt men uitgeput boven op den berg, om te zien, dat het weder omlaag leidt en zoo gaat het uren, somtijds dagen achtereen, voor men weet, waar het stuk wild steekt of houdt. Er behoort veel energie en een gezond gestel toe, om in Noorwegen te kunnen jagen.

(Wordt vervolgd.)

Het zwarte reewild.

(Slot.)

In de geheele Noord-Duitsche laagvlakte tusschen Munster in Westfalen en de noordelijke Elbe wordt tegenwoordig zwart reewild gevonden. Het staat hier overal in de voor reeën geschikte jachtvelden in meer of minder groot aantal. Zijn hoofdstand heeft het in het Schaumburger woud en in de opperhoutvesterij Haste-Ottensen, zoodat in de bosschen, die men van het spoor uit tusschen Hannover en Minden ziet, wel ongeveer 1000 zwarte reeën hun stand hebben.

Sporadisch komt het zwarte reewild ook nog voor in verschillende van deze centra verwijderde terreinen. Of hier echter de variëteit van de in het eerste deel van dit artikelje beschreven zwarte reeën in een of ander opzicht verschilt, kan de heer Karl vom Deister niet met zekerheid zeggen. Wel heeft hij een huid van een uit een andere streek komende zwarte ree in handen gehad, die eenigszins verschillend was van de vroeger reeds beschrevene.

Zwartkleuring (melanisme) komt overigens ook niet zeldzaam bij andere diersoorten voor, zooals b. v. bij eekhoorentjes. In den Harz bij Osterode, in het bijzonder bij Herzberg, is het zwarte eekhoorentje volstrekt niet zeldzaam en het is daar ook bekend, dat in hetzelfde nest zwarte en roode jongen zich bevinden. Overigens komen ook tusschenvormen voor. Op Sumatra worden zwarte panters aangetroffen, evenals in Amerika zwarte jaguaren. Van zwarte of gedeeltelijk zwarte hazen en in het bijzonder van zwarte wilde konijnen wordt menigmaal melding gemaakt in de jachtbladen. Zwart damwild is een vrij gewone verschijning en zoo nu en dan leest men ook van zwarte herten. Ook onder de vogels komt **melanisme** voor, ook gedeeltelijke zwartkleuring, zoodat alleen een bepaald deel van het lichaam melanotisch is. We herinneren hier b. v. aan patrijzen met een zwart schild.

Nog niet lang geleden werd er ook melding gemaakt in een jachtblad van een wilden zwarten zwaan.

Een plotseling optreden van de zwarte kleur is dus niet alleen bij het reewild, maar ook bij andere diersoorten een niet zoo buitengewoon zeldzaam verschijnsel.

Hoe is nu de zwarte variëteit bij het reewild ontstaan? Het antwoord hierop luidt: Er is ergens — b. v. in het Schaumburger woud — een zwarte bok gezet en doordat hij door weidelijke jagers werd gespaard en men alleen roode bokken afschoot, had zijn overervingskracht een voorsprong gekregen en zoo vermeerderde het zwarte reewild zich langzamerhand.

Daar nu het reewild gaarne rondzwerft en de geringe bokken, wanneer zij het niet vrijwillig doen, toch meestal door de sterke bokken tot wegtrekken worden gedwongen, verbeedde zich op deze wijze het zwarte reewild over een steeds grooter oppervlakte en de overervingskracht der zwarte kleur zorgde, dat het niet afstierf.

Zeker zal de lezer vragen, zegt de heer Karl vom Deister, of ik dan een direct bewijs heb voor deze overervingskracht en mijn antwoord hierop is bevestigend. In de eerste plaats staat in een streek, waar een zwarte bok gestaan heeft en de schietwoede ten offer, is gevallen, in het bijzonder wanneer het betreffende stuk een bok was, in het volgende jaar weder zwart reewild,

zoodat hieruit alleen reeds duidelijk blijkt, dat het een zekere overervingskracht bezit en door sparen zijn vermeerdering gemakkelijk in de hand gewerkt kan worden. Ik heb echter van deze overervingskracht ook een direct bewijs, zooals het zelfs niet duidelijker zijn kan.

In de tachtiger jaren van de vorige eeuw stonden in mijn jacht twee witte, alzo albinotische reeëiten. Nu wordt het in de wetenschap voor twijfelachtig gehouden of albino's normaal gekleurde nakomelingen kunnen voortbrengen. Hieruit blijkt op zijn minst toch wel duidelijk, dat geen geval bekend is, dat het tegendeel bewijst, dat zulk een geval dus tot de grootste zeldzaamheden behoort. De buitengewone overervingskracht van het albinisme staat alzo buiten twijfel.

In genoemd tijd berste ik eens in Juni op een goeden bok en ik bleef aan den rand van een kleine open ruimte gedekt staan, omdat ik van den anderen kant een der beide witte reeëiten naderkomen zag. Toen zij nog 20 schreden van mij verwijderd was, bleef zij staan en lokte met het bekende zachte geluid haar kalfjes, die nog te klein waren om met op lavel te trekken en die hier onder dichte struiken verborgen lagen. Zij lieten ook niet lang op zich wachten. Het ritseelde tusschen de takken en de kalfjes stormden naar haar moeder, om op de knieën liggend hun dorst te lessen. Mijn belangstelling in dit schoone tooneeltje werd in het bijzonder nog daardoor verhoogd, dat het ene kalfje zwart en het andere rood was. Hier komt dus de groote overwinningskracht van het zwarte bloed eerst recht aan het licht, zij overwint de door de wetenschaperkende buitengewone overervingskracht van het albinisme niet alleen daardoor, dat zij kalfjes van normale kleur bij een albinotische geit heeft voortgebracht, maar zij is zelfs zoo sterk, dat zij over het normale heen, naar de aan het albinisme tegenovergestelde zijde, het melanisme, in staat is te werken.

Martors (Mastelidae.)

(Vervolg.)

Zeer voorzichtig is de das, als hij zijn hol wil verlaten. Een dof geluid, veroorzaakt door het schudden van zand en stof uit zijn haren, klinkt ons van uit een pijp in het oor.

Hierna komt zijn kop, opmerkzaam de omgeving verkennend, behoedzaam uit een gat gestoken, om onmiddellijk weder te verdwijnen. Soms herhaalt zich dit eenige malen, vóór hij zich geheel buiten het hol waagt. Is dit eenmaal geschied, dan verlaat hij langs den steeds hiervoor gebezigden wissel zijn onderaardse woning.

Het voedsel van den das is van zeer verschillenden aard. Behalve een groot aantal kleinere dieren, zooals insecten, insectenlarven, wormen en slakken, gebruikt hij tot zijn levensonderhoud ook slangen, hagedissen, kikvorschen en muizen. Daarenboven vermaakt hij ook paddestoeien en verschillende wortelgewassen niet. Ook bessen, appels, peren, eikels, beukennoten, pruimen en druiven nuttigt hij gaarne, terwijl hij halfrijpe maïscolven als een lekkernij beschouwt. In maïsvelden kan hij dan ook groote schade aanrichten, te meer nog, omdat hij veel meer colven van de maïsplanten scheurt dan hij verteren kan. Behalve dit alles moet ook de wildstand en de vogelwereld nog een groote hoerigheid voedsel leveren voor de tafel van Grimbaart. Van alle op den bodem en daar dichtbij broedende vogels rooft hij zoowel de eieren als de jongen, terwijl het hem ook niet zelden gelukt, de vast op het nest zittende patrijze- en fazantken te grijpen, zoodat hij groote schade aan den patrijzenstand toebrengen en in een fazanterie natuurlijk niet geduld worden kan. Jonge hazen en konijnen vinden in den das een geduchten vijand.

Ook het jonge, nog onervaren reekalfje wordt wel door hem gegrepen en verscheurd. Niet zelden ook rooft de das het tamme pluimvee.

Er zijn voorbeelden genoeg, dat hij het zelfs overdag waagt, een der lippen te grijpen, die op eenigen afstand van de boorenwoning, in het bosch naar voedsel zoeken, of zich daar op een windvrij plekje rustig in de zon koesteren.

Omdat het voedsel van den das van zoo verschillenden aard is, waarom hij met recht een alleseter genoemd wordt, en omdat zijn doen en laten plaats heeft onder beschutting van den nacht, zoodat nauwgezette waarnemingen niet altijd voldoende gedaan werden door de jagers, is meermalen de vraag opgeworpen, of de das schadelijk of nuttig is. Na bovenstaande mededeelingen ontrent de spijksnaart van Grimbaart, zal ieder zeker evenals wij van meening zijn, dat hij in ieder geval voor het